



\* Ἀς τίκοῦσαι τὸ Παλάτι—γιατὶ ἡ φοβέρα αὐτὴ δὲ γίνεται βίβλια γὰρ τὸ Θεοτόκη ἢ τὸ Ράλλη, μὰ γὰρ τὸ Παλάτι ποὺ παρηνκύνει τόσῳ ἐλασινὰ τὸ τρίτο κόμμα καὶ δὲν τοῦ μπιστευτῆς τὴν σωτηρία τῆς δόλιας Πατρὸς, σὲ τόσῳ κρίσιμῳ περιστασίῳ.

Τώρα πὼς ἀκούει τὸ Παλάτι ἀπὸ φοβέρας, εἴτανε πιά γνωστὸ, κ' ἔτσι ἐλπίζουμε νὰ δοῦμε γλῆγορα Πρωθυπουργὸ καὶ τὸν κ. Μαυρομιχάλη γιὰ νὰ γαλανέψῃ ἡ Εὐρώπη.

\*

Ο ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ σύλλογος κέλλησε ἓνα βαρύτιμο παρῶντο στὰ δόλοεκα στῆθις τοῦ Ἀθηναίου τύπου, ἀφοῦ ἀναγνώρισε, μὲ τὸ μανιφέστο του, πὼς ἀγνωστὴ τυγχάνει τοῖς πᾶσιν ἡ θαυμασιὰ ὄντως ἐξέλιξις καὶ ζηλευτὴ πρόοδος τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου, ὡς καὶ ἡ ὑψηλὴ, αὐστηρὰ καὶ διακαὴ αὐτοῦ κρίσις εἰς ζήτημα γενικοῦ ἀνδιαφέροντος, δι' ὃ πᾶν δικαίως σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος μετ' ἐλπίδων ἀτενίζει πρὸς αὐτόν.

Οἱ Ἀθηναῖοι φημεριδογράφοι εἶναι ἀρκετὰ ἐξυπνοὶ ἀνθρώποι· ὅλοι τους καὶ θὰ γελοῦν καίτοι ἀπὸ τὰ μoustάκια τους διαβάζοντας αὐτὰ τὰ κουροφίελα, ποὺ ξέροντες δὲ καὶ γιατί γραφτήκανε! Τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος, τὸ ἄμειρο, μὲ θλίψη τὰ βλέπει καὶ τίχοῦσι· ὅλ' αὐτὰ καὶ δὲ βρίσκει τίποτε σοβαρὸ καὶ ἀγνὸ γύρω του γιὰ νὰν τὸ ἀτενίζει μετ' ἐλπίδων. Ψέματα, κ. Πῶπ;

\*

ΜΠΟΝΠΑΡΙΖΟΝΤΑΣ ἄγρια Κυβέρνηση καὶ ἀντιπολίτευση, στὴ συνεδρία τῆς περασμένης Δευτέρας, ὁ κ. Τριανταφυλλάκος, ὡς ὑπαρχηγὸς τοῦ Τρίτου κόμματος, ἀναγνώρισε μὲ βαθιὰ πατριωτικὰ ὀλίγη πὼς πάντε μῆνες τώρα ποὺ συνεδριάζει ἡ Βουλὴ πᾶνε καταντῖν χαμένοι. Γιὰ φανταστήτε! Καὶ μεῖς ἴσαμε προχθὲς ἀκόμα θύμας μὲ πᾶνε χαμένα χρόνια καὶ χρόνια ποὺ ἡ Βουλὴ μας δουλεύει στὰ χαμένα καὶ γιὰ τὰ χαμένα!

Εἶναι νὰ μὴ καμαρώνει κανεὶς τὸν κ. Τριανταφυλλάκο γιὰ τὴν τόση του τὴν ἐπιεικεία;

\*

ΜΟΡΕ παληκαριὰ καὶ αὐτὴ μιὰ φορὰ! Βγήκε ὁ κ. Ραγκαβῆς, ὁ πρέσβης μας στὸ Βερολίνο, καὶ φώναξε ἰπὸ τις Γερμανικὲς ἐφημερίδες πὼς δὲ φταίει καθόλου ἡ Αὐλὴ γιὰ τὴ σημερινή μας ἐλασινὴ κατάσταση, μὰ μοναχὰ οἱ πολιτικοὶ μας.

— Ἀκούς ἐκεῖ! φωνάξανε ὁμῶς οἱ γάλλοι. Ὑπάλλῃλος αὐτὸς καὶ νάποκοτήσῃ τόσο θαρρετὰ νὰ κουρελιάσῃ τοὺς πολιτικούς μας!

Ξεχνάτε, φαίνεται, πὼς ὁ κ. Ραγκαβῆς εἶναι διπλωμάτης καὶ δὲν μπορεῖ πρὸς καὶ ἡ παληκαριὰ του νάβῃ διπλωματικὴ πολιτικαῖα. Μ' ἄλλα λόγια, ξέρετε πολυκαλὰ ὁ κ. Ραγκαβῆς πὼς ἄμα κολακίζει κανεὶς τὸ Παλάτι τὴν ἔχει σιγουρεμένη τὴ θεοσύλα του, ἀφοῦ σὲ τέτια ζήτηματα ὅλ' οἱ Ρωμιοὶ πολιτικοὶ εἶναι ραγιάδες καὶ δὲν τοὺς σφύρει νὰν τὰ βάζουνε μὲ τὴν Αὐλὴ. Ἄλλο ζήτημα τώρα, ἂν ὁ κ. Ραγκαβῆς ἔδωκε κ' ἔλεγε πὼς μπορεῖ νὰ φταίει κάτω καὶ ἡ Αὐλὴ γιὰ τὰ χάλια μας.

«Ἀχ, τί σ' ἐκωθήκατε;» τοὺς ρώτησε ὁ Γεσίλας.

«Δὲν ἄκουσες; χτυπάει συσίτιο· εἴμαστε κ' οἱ δύο τῆς ὑπερσίας», εἶπε ὁ Κλωστογιοργόπουλος, παίρνοντας τὸ καπέλο του.

«Κάνε δὲ θῆν' ἡ Κούλα δὴ νὰ πάρῃ τὸ στερνὸ χαμόγελο τοῦ Κουλουμπέρδα», παρηγορήθηκε ἡ Μαρῶ μέσα της, ἐνὼ σηκώνονταν κ' ἐκείνη ἀπὸ τὸ καθίσμα της.

Μὰ ἐνὼ ἔβγαιναν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπ' τὴν δώρ πορτα, ἡ Κούλα πρόβαλε στὴ σκάλα μὲ δύο γαρούφαλα στὸ χέρι, τὸν γιὰ τὸν Κλωστογιοργόπουλο, τῆλλο γιὰ τὸν Κουλουμπέρδα. Ὁ πρῶτος ἔφυγε κρατώντας τὸ στὸ χέρι, ὁ δεύτερος ἀφοῦ τὸ μύρισε καὶ τόμπηξε στὸ στῆθος του, εὐχαριστώντας δεῦτερον φορὰ.

«Τίποτες, τίποτες», ψιθύρισε κ' ἡ Κούλα, χαμογελώντας καὶ κοκκινίζοντας, ὅσο μπορεῖ νὰ κοκκινίσῃ πρόσωπο παστωμένο μὲ φτιασίδι.

Ἡ Μαρῶ ἔπεσε πάλι στὴν ἀνορεξία της καὶ τὸ βάρος ποὺ εἶχε νιώσει στὸ κεφάλι, σὰν ξύπνησε τὰπομεσήμερο, ἔγινε τώρα πονοκέφαλος σωστός. Ἀπὸ τὴν ταραχὴ της πρωτῆτερα ξεχάσε καὶ καρὸ νὰ πῇ, μὴπως καὶ τῆς περάσῃ. Τόκαμε τώρα, μὰ

## “ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΗΜΟΙ,”

Ἀγαπητὲ Ταγκόπουλε,

Ἄν τὸ βροχὸς ἀναγκάλο, δῆλωσε, σὲ παρακαλῶ, τὴ βαθύτατη θλίψη μου γιὰ τὸ νόθεμα ποὺ ἀποδίδγεται πὼς ἔκαμα τῆς εἰστορίας καὶ τῆς ἀλήθειας» σχετικὰ μὲ τοὺς «Μικροὺς Καημοὺς» τοῦ κ. Μ. Μαλακάση. Ἡ θλίψη γιὰ τὴν ἀπροσεξία μου εἶναι τόσο μεγαλύτερη, ὅσο δυστυχῶς κ' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη ἡ ἀτομικὴ μου ἐγτίμηση τῶν τετραστιχῶν τοῦ κ. Μ. Μαλακάση δὲ μπορεῖ νὰλλάξῃ ἢ νὰ τροποποιηθῇ.

Μὲ πολλὰ χαϊρετίσματα  
ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

## ΣΤΗ ΧΑΛΚΗ

Νηοὶ μου, δὲ σ' ἀγάπησα μονάχα γιὰ τὰ σένα,  
Γιὰ τὴ λευκὴ σου ἀκρογιαλιά, ποὺ τὴ φιλεῖ τὸ κύμα.  
Πόσα γλυκὰ μου ὄνειρατα, λευκὰ καὶ φτερωμένα  
Στὸ χῶμα σου ἤδραν τροβαδο καὶ ἀγέριστο ἓνα μνημῆμα!

Εἴμουνα τότε ἔγγονισσὴ καὶ δόλοχαρὴ μιὰ αὐγούδια  
Μὲ τὰ μεγάλα ὄνειρατα καὶ τίς μικρὲς τίς ἐννοίαις,  
Μὰ καὶ σὰν ὄνειρο ὄθυνας ἡ ἀγέρινη παιδοῦλα,  
Φουρτοῦνες σὰν ἐπλάκωσαν καὶ μέρες μολυβένιες.

Κ' εἶσι ἡ γλυκεῖά σου θύμησις, νηοὶ μου, εἶναι δεμένη  
Μὲ μιὰ παιδοῦλα ποὺ ποῦδ' μ' ἀγάπη καὶ μὲ πόνο,  
Κ' εἶναι γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα μοιρασμένη,  
Κι ἐστὶν οἱ θυμηθῶ, ὅσο δὲ συλλογιόμην μόνο!

Γενεῖν.

ΜΕΛΠΩ

## ΧΑΡΑ ΣΤΗ ΛΕΒΕΝΤΙΑ ΤΟΥ!

Μ' ὅλη τὴν λιακάδα τῆς ἡμέρας, ποὺ γιὰ νὰ τὴν ἀπολάβῃ ὅλος ὁ κόσμος χύνουνταν τὰπομεσήμερο στὶς ἐξοχὲς, λίγο μετὰ τὸ βασιλεῖμα τοῦ ἡλίου κρὺς ἀκριτὰ τσουχτερὸ θύμιζε τὸν ἀπὸ καιρὸ ἐρχομὸ τοῦ παγωμένου χειμῶνα.

Οἱ λίγοι ταχτικοὶ θαμνῶνες τοῦ κεντρικοῦ καφενέ μὲ μακρὰ παρτεσσὺ καὶ τοὺς γιαννάδες τοὺς σηκωμένους, ὡς ποὺ νὰ σκεπάζουν τ' αὐτιά, ἀνοιγαν τὴ γυάλινη πόρτα τῆς μπροστινῆς καὶ καθόνταν στὴν ἴδια θέσιν τὴν ταχτικὴ τους.

Δυὶ περασμένους ἡλιεῖς, θεργιακλήδες στὸ ναργιλέ, παράγγειλαν ἀπὸ ἓνα καλοκαμωμένο, τὴν ὥρα ποὺ προσπαθοῦσαν μὲ τὴ βοήθειαν τῶν γυαλιῶν τους νὰ ξεχωρίσουν τὰ νοῦμερα τῶν ζαριῶν ποὺ τὰ χέρια τους καταντῖν ἄτεχνα καὶ τρεμουλιαστὰ εἶχαν ρί-

δὲ βῆθῃσε πολὺ.

Μόνον ἀργότερα, δταν μὲ τὸ πείσιμο τοῦ ἡλίου, ὁ ἀδερφὸς (ἀφοῦ θύμησε πάλι στὴ Φρόσω νὰ μὴν πάρουν κρὰσι ἀπ' τὸν ἴδιον γιὰ τὸ βράδυ) τὴν πῆρε μαζί μὲ τὴν Κούλα καὶ βγήκαν περίπατο μέσῃ στὴν πόλη, ἀρχίζε νὰ σκορπίζεσαι τὸ βάρος καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ἀπ' τὴν ψυχὴ. Στάντικρυτμα τοῦ κόσμου, ποὺ κοιτάει τὸν ἀδερφὸ περίεργα καὶ χαίρεται καὶ περκαμερίζει μπροστὰ στὸ γένος τοῦ Κρανὶκ ποὺ κάνει τὴν κινουρία του εἰσοδὸ στὴν πόλη, ὅλα ξεχάστηκαν, ἡ τυχρὴ τὰπομεσήμερου, ἡ μεταλλοχολία ἀπὸ τάργοπορῆμα τοῦ καπελίνου, τὸ μαράζωμα τοῦ ἐπιλοχίκα Καραφωτιά, τὰ περασμένα νιάτα· ὅλ' αὐτὰ σὰ νὰ μὴν ἦταν τίποτε περσύτερο ἀπὸ παρὰξενὰ στιγμῆς, δὲν τὰ θυμάται πιά ἡ Μαρῶ. Καὶ σιγὰ σιγὰ σὰ νὰ μὴ θυμάται πιά οὔτε τὰ φαγωμένα δόντια της, ἀφίρει ἐλευθερὰ τὰ χεῖλη της νάνοίγωνται ἀπ' τὸ χαμόγελο καὶ τρέχει ἀνάλαφρη καὶ πεταχτὴ δίπλα στὸν ἀδερφὸ, μ' ὅλο τὴ συνήθειο βάρος τοῦ καπελίνου στὸ κεφάλι, ἀπολαβαίνει ἡδονικὰ κάθε ματιά ποὺ ρίχεται σ' αὐτὸ καὶ στὸ λεβέντη ἀξιωματικὸ τῆς κούλικας. Ἡ ἔγνια καὶ τὸ ξαναγένημα τῆς στεροπῆς κυρίεψε καὶ πάλι τὴν ψυχὴ της, ἡ νίκη της, ποὺ τὴ βλέπει ὁλό-

ζει μὲς στὸ ταβλί.

Ἄλλοι μὲ στενοχώρια κάπνιζαν ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο ἔτοιμα τσιγαρέττα, περιμένοντας τὴ συνθησμένη τους παρὲξ νὰποτελέσῃ τὸν κύκλο καὶ νὰρ χίτουν τὴν πρέφα.

— Δίχως ἄλλο ἀπόψε ὁ ναργιλὲς εἶναι δικὸ σου· θὰ σοῦ τὸν πάρω καὶ... περθενο μάλιστα.

Εἴτανε συνήθειο τοῦ μπαρμπα Τίλιου ὅσες φορὲς ἔρριχνε κανένα καλὸ ζάρι, νὰ ξεναλέει μὲ πεποίθησιν τὰ παραπάνου. Στάληθινὰ ὅμως, πάντα τίς ἔτρωγε ἀπ' τὸν κατεργάρη Ἀρίστο ἐφέντη.

— Καὶ καὶ ἀκόμη ἀκόμη δὲ σωφρονίστηκες; παι-παιχνίδια μὲ ὅλους; πε-περὶ-περίμενε τώρα.

Αὐτὰ τοῦ λείει τραβίζοντας ὁ ἀντίπλοός του, καὶ ἀρχίζει νὰ βάζει μέσα πρὸς τὸ μέρος του, μὲ τὸ ραχάτι του, ὅλα τὰ πούλια του, ἀφοῦ κατῶρθωσε πρῶτα νὰ μὴν ἀφήσῃ καμμιά δική του πόρτα ἀνοιχτή, καὶ μάλιστα νὰ τὸν χτυπήσῃ δυὸ φορὲς.

\*

Ἐξω ὁ βοριάς μαγιασμένος ρουτούσε. Τρίζανε τὰ τζαμωτὰ τοῦ καφενέ καὶ ἀπὸ μακρὰ ἓνα βουιτὸ ζύγωνε. Σὲ λίγο τὰνοιχτὰ παράθυρα τάπεναντι σπιτιοῦ χτυποῦσαν. Τζάμια ἀκούγονταν νὰ σπαίζουν καὶ νὰ διαβαίνει νικητὴς σφυρίζοντας τὸ λυσκήμενο ἀγέρι.

— Ἀέρας σηκώθηκε ἀπόψε, λείει ὁ μπαρμπα Τίλιος στὸ σύντροφό του· σὰ δὲ βλάψῃ τὰ σπατά!

— Ἀ· αὐτὸ-αὐτὸ καλὸ θε-θεοὺς δὲν εἶναι· τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος· νὰ νὰ ἰδοῦμε τὰ-τάποτελέσματα σὰ-σὰ-ξημε-ξημερώσει.

Πάνου στὸ ἴδιο ζήτημα συζητοῦσε κ' ἡ διπλανὴ παρὲξ τῆς πρέφας. Μὰ ἓνα βισκομένο ἄνοιγμα τῆς πόρτας καὶ μιὰ ἐξωπρενικὴ φωνή, τοὺς ἔκαμε νὰ σταματήσουν.

— Καφιντζή, καφιντζή Θανάση, τρέξε!.. Ἄ, ἔχι... ἔφυγε!.. φωνάζει σὰν τρελλὸς καὶ αἰτρινος σὰ φλωρί, ἓνας νέος ἀψηλὸς καὶ μ' ἀκριτὰ φαρδιές, τίς πλατες, ποῦ μπεινε μέσῃ κινῶν τὴ στιγμῇ.

— Τί τρέχει; Τί ἔπαθες; τονὲ ρωτᾷ ὁ Μήτρος, τὸ πρωτοπαλῆκαρο τῆς παρῆας, ἐνὼ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέση του.

— Μιὰ ἀρκούδα, μιὰ ἀρκούδα, ξακολούθησε κεῖνος· μαῦρη εἴταν, τὴν εἶδα!..

— Ἀρκούδα; Δὲν πᾶς στὸ καλὸ σου!.. Τί γυρεύει τέτοιο ζῳάκι στὸ χωριὸ μας;

— Καὶ μάλιστα δὴ παρὲξ;

φανετὴ μπροστὰ της, φτερώνει ξανά τὴ φαντασία της. Κι ἀληθινὰ τὸ θρίκμβο δὲν τὸν νειρεύονταν ποτὲ τόσο μεγάλο. Ἡ πλατέα ὅλα καὶ γεμίζει γύρω της, ὅλος ὁ κόσμος βγήκ' ἐκεῖ μοναχὰ γιὰ νὰ δῇ τὸ γοῦδ τοῦ ἀλλοτε ἐπάρχου του. Γι' αὐτὸν ἀνάρτηκε καὶ τὸ πεντάλυχνον φανάρι ἐκεῖ στὴ μέση, γι' αὐτὸν σκορπᾷ τῆγρια τῆς θούριας ἡ μουσική, γι' αὐτὸν ἔβαλαν ἰπὸψε οἱ ὁμορφες διπλὸ τὸ νάζι. Ποῦ νάσουν, Φρόσω, νὰ χαρῆς καὶ σύ!

Μὰ ἡ Φρόσω αὐτὴ τὴν ὥρα τσιγαρίζει τὸ κοτὸ πουλο καὶ πλάθει καὶ τὰ πῆτρη γιὰ τὴν πίτα. Τὸ μπ' ὑρέκι τῆγχοῦσε ἀπὸ πικιδὶ ὁ Γεσίλας, ὅπως καὶ ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας, καὶ ὁ, τι ἀγαποῦσε πρέπει νὰ τὰ ξεκαβρῇ στὴν κούλια του ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ὅλα, ὅλα, ὅπως κ' ἡ κούλια ξεκαβρῖσκει ἐκεῖνο ποὺ ἔχασε, τὴν παλιὰ θέσιν της καὶ τὴν τιμὴ στὴν πόλη.

(Ἀκολουθεῖ)